

v jiné exekuční věci pro tutéž pohledávku (viz rozh. č. 7385 Sb. n. s.), neboť jeho dřívější činnost se týkala příkázání zabavené pohledávky, tedy exekuce jiného druhu než v souzeném případě, a nešlo o opětný výkon exekuce již povolené (viz rozh. č. 3381 Sb. n. s.).

Čís. 16083.

Dlužnické úlevy nezaměstnaných (vlád. nař. č. 251/1935 Sb. z. a n.).

Podle § 1, odst. 2, vlád. nař. č. 251/1935 Sb. z. a n. rozhoduje poslední pravoplatný předpis z doby, kdy byla samostatná výdělečná činnost dlužníkem ještě provozována, nikoliv pravoplatný předpis za dobu, kdy byla uvedená činnost dlužníkem ještě provozována.

Z toho, že osobě, která se vzdala samostatné výdělečné činnosti, byla za dobu potom následující předepsána daň z důchodu 16.000 Kč, ještě neplyne, že má takový příjem, který by stačil na slušnou výživu její a osob, které proti ní mají zákonný nárok na výživu.

(Rozh. ze dne 5. května 1937, R II 168/37.)

Exekuční soud povolil k návrhu povinného odklad exekuce nucenou dražbou jeho nemovitosti podle vlád. nař. č. 251/1935 Sb. z. a n. na dobu po 30. září 1936. Důvody: Soud zjistil, že se povinný vzdal provozování své stavitelské živnosti dne 18. května 1934, že však živnost svoji neprovozoval již od listopadu 1933, dále, že povinnému za rok 1933 byla pravoplatně předepsána daň z důchodu celkem 14.000 Kč, tedy nikoliv ze základu vyššího než 15.000 Kč. Rozhodující jest pak podle názoru soudu předpis řečené daně za rok 1933, ježto v tom roce přestal povinný provozovati svou samostatnou výdělečnou činnost (§ 1, odst. 2, vlád. nař. č. 251/1935 Sb. z. a n.). Ježto pak jest nesporno, že povinný zaplatil dne 9. září 1936 splatné annuity za rok 1936, které sice vymáhající věřitelka přijala s výhradou, že povinný bude uznán za nezaměstnaného, a ježto bylo zjištěno, že povinný provozoval po 28. únoru 1931 po dobu delší než tři měsíce samostatnou výdělečnou činnost, které se musil vzdáti pro nynější tísnivé hospodářské poměry, a že nyní nemá příjmu, který by stačil na jeho slušnou výživu, neboť žije ze zá-půjček a podpor svých známých, jest povinného pokládati podle § 1, odst. 2, vlád. nař. č. 251/1935 Sb. z. a n. za nezaměstnaného, a bylo proto rozhodnouti, jak shora uvedeno. Rekursní soud zamítl návrh povinného na odklad. Důvody: Podle odst. 2 § 1 vlád. nař. č. 251/1935 Sb. z. a n. jest vyloučen z úlev poskytovaných nezaměstnaným živnostník, jemuž byla podle posledního pravoplatného předpisu z doby, kdy tuto činnost ještě provozoval, předepsána daň důchodová neb všeobecná daň výdělková z důchodu přesahujícího 15.000 Kč. Povinnému byla za rok 1933 předepsána daň důchodová ze základu 14.000 Kč, za rok 1934 mu byla předepsána táž daň ze základu 16.000 Kč a jest v dotčeném základu obsažen příjem ze samostatných podniků v částce 14.000 Kč. Z toho jest viděti, že povinný byl v době, než se

své výdělečné činnosti dne 18. května 1934 vzdal, výdělečně činný a že mu tato výdělečná činnost poskytovala značné příjmy, a to takové, že ho nelze nyní pokládati za nezaměstnaného. Bylo proto rozsudku již z toho důvodu vyhověno.

Nejvyšší soud uložil rekursnímu soudu, aby o rekursu znova rozhodl.

D ů v o d y :

Stanoví-li se v § 1, odst. 2, vlád. nař. č. 251/1935 Sb. z. a n., že nezaměstnanými jsou fyzické osoby, kterým podle posledního pravoplatného předpisu z doby, kdy samostatnou výdělečnou činnost ještě provozovaly, nebyla vyměřena daň důchodová ani daň výdělková z důchodu nebo z výdělku přesahujícího 15.000 Kč, jest tomu rozměti tak, že rozhodující jest poslední pravoplatný předpis z doby, kdy byla samostatná výdělečná činnost dlužníkem ještě provozována, nikoliv pravoplatný předpis z adobu, kdy tato činnost byla ještě provozována. V případě, o nějž jde, prvý soud zjistil, že dlužník se sice vzdal provozování stavitelské živnosti až dne 18. května 1934, že však živnost tu neprovozoval již od listopadu 1933, a že mu za rok 1933 byla pravoplatně předepsána daň z důchodu celkem 14.000 Kč. I když dlužníku byla za rok 1934 z provozování živnosti stavitelské do 18. května 1934 předepsána daň důchodová ze základu 16.000 Kč, není pro posouzení otázky nezaměstnanosti dlužníkovy rozhodující tento (třebas pravoplatný) předpis za rok 1934 jako předpis za poslední dobu, nýbrž rozhoduje předpis z roku 1933 jako poslední pravoplatný předpis z doby, kdy dlužník samostatnou výdělečnou činnost ještě provozoval. Podle předpisu z roku 1933 byla dlužníku vyměřena daň důchodová ze základu 14.000 Kč, tedy z částky 15.000 Kč nedosahující, a proto prvý soud správně uznal, že je tu splněn uvedený předpoklad, aby byl dlužník považován za nezaměstnaného. Poněvadž rekursní soud, vycházeje při posouzení této otázky z nesprávného právního názoru, rekursu vyhověl a usnesení prvního soudu změnil, aniž se zabýval dalšími vývody rekursu vymáhající věřitelky, bylo napadené usnesení zrušiti a rekursnímu soudu uložiti, aby o rekursu znova rozhodl. Při tom bude třeba též uvážiti, měl-li dlužník přes to, že nevykonával již stavitelskou živnost, za rok 1934 takový příjem, který by stačil na slušnou výživu jeho a osob, které proti němu mají zákonný nárok na výživu, což z pouhé skutečnosti, že dlužníku byla za rok 1934 vyměřena daň z důchodu 16.000 Kč s určitostí ještě neplyne.

Čís. 16084.

Hrubou nedbalost (v pojistném smyslu) nelze spatřovati v tom, že pojistník uskladnil na půdě slámu ve vzdálenosti 1 m až 1 m 50 cm od komína a kouřového vedení, ani v tom, že byl odsouzen pro toto jednání pro přestupek podle § 459 tr. zák., nebyla-li tím přivoděna pojistná příhoda.

(Rozh. ze dne 7. května 1937, Rv I 1840/35.)